יום טוב פרק שני ביצה

היינו קלקולא. אם היה מותר לערב תמול והוא אסר: **מפני כבל שבת.** כרכה אחת לשניהם ומתחיל להזכיר שבת תחילה ותתן לנו את יום המנוחה הזה ואת יום חג פלוני הזה: **ומסיים.** הברכה בשל שבת מקדש השבת ותו לא: **ואומר קדושת היום באמצע.** ותתן לנו ה' אלהינו את יום המנוחה הזה ואת יום חג פלוני הזה: **תני חנא קמיה דרבינא.** במילתיה דרבי מקדש ישראל והשבת והזמנים: **אטו שבת ישראל מקדשי ליה.** שקדמת קדושת ישראל לשל שבת. כשלמת זמנים צריך להקדים קדושת ישראל לקדושתן שעל ידי קדושת ישראל נתקדשו הם ואילו לא נתקדשו ישראל לא היו קובעים מדשים וקולמין מועדים בנית דין: **אלא שבת מקדשא וקיימא.** משמת ימי בראשית ואינה תלויה בקביעות דראש חדש: **מפללא שבת.** כשאר שבתות כי הימי דבמול אין לו למועד ברכה קבועה בשלש תפלות הללו אף בשבת אין צריך לקבוע לו ברכה לבית שמאי ולא לבלו לבית הלל: **מעין המאורע.** ראש חדש או מועד: **בעבודה.** כגון יעלה ויבא בברכת עבודה: **בהודאה.** כמו שאומר על הנסים בחנוכה ופורים: **כל מקום שזקוק לשבע.** ואפי' ערבית ושחרית ומנחה: **אין הלכה כאותו הזוג** אלא כתנא קמא דאמר ערבית שחרית ומנחה מתפלל שבע ואומר מעין המאורע בעבודה. מיהו לאו הלכתא כוותיה בהא דקאמר ובמוספין מתחיל כו' אלא בהא הלכתא כרבי דאמר אף מקום שהב